

Izuak koloreak ditu

Miren Azkarate
Badiola

Hilaren hasieran Guardia Zibilak gelditu ninduen kontrol batean. Lehen aldia zen aurrez aurre nituela duela hamalau urte beraien eskuetan torturatua izan nintzenetik. Kartzelako trasladoak kontutan izan gabe, ikusi, usaindu eta entzun gabe nituen orduz geroztik, zorionez!

Harrigarria da gizakion burmuinak zein azkar pentsatzen duen batzuetan! Ez ziren bost segundo baino gehiago pasa ikusi eta geratu ninduten arte, eta denbora tarte txiki horretan denetarik pasa zitzaidan burutik: buelta ematea, galderen erantzunak pentsatzea, “bazilatzen” baninduten nire burua lasai mantentzeko aginduak...

Hainbestekoa zen nire gogoa beraiek izan ez zitezen, furgonetak urdin ikusi nituela momentu batean! Nire ilusioa berehala desagertu zen, berdeak ziren.

Hankak dar-dar batean nituen, eta, agente jaunaren ahotsa entzun nuenean «*buenas tardes*» esanez, bizkar hezur gutitik behetik gorako zirrara hotz bat nabaritu nuen, uste izan nuelarik beldurrak hantxe salduko ninduela. Baina ez, erantzun egin nion, goitik behera begiratu zuen autoa eta aurrera jarraitzeko eskatu zidan. 200 metrora dagoen gasolindegian geratu nintzen, autotik jaitsi, arnasa hartu, negar pixka bat egin eta lagunarengana joan nintzen.

Jende asko etorri zitzaidan burura, horien artean Urkullu jauna eta aste horretan egin zituen torturari buruzko gogoe-tak, zutik egotea, poltsa egitea eta elektrodoak jartzea ez dela berdina esanez. Tortura batzuk besteak baino txikiagoak izango balira bezala, eta, noski, Ertzaintzak erabiltzekotan, azken horiek erabil-

tzen dituela ulertarazten. Beste aukera galdu bat aitortzeko Ertzaintzak ere tortu-ratu egin duela herri honetan. Maila poli-tikorik ez zuela banekien, baina gizatasu-na ere ez zuela erakutsi zidan.

Niri bai egin zidaten poltsa, elektrodoak ukitzera iritsi nintzen eta zutik eduki nin-duten. Baina badakizue zein izan zen tor-turarik latzena niretzat? Sinistea ondoko gelan entzuten nituen «Miren lagundu!» oihuak nire anaiarenak zirela. Urkullu jau-naren arabera, hori ez da tortura.

Torturak ez du mailaketarik. Bat zaplaz-teko batek ondoratuko du, beste bat pol-tsak, beste bat zutik egoteak... Eta berdin du zein koloretakoa den uniformea, ber-dea, urdina edo gorria.

Hori bai, nik ez dut berdeen kontrol bat gehiago ikusi nahi, ez behintzat hurrengo hamalau urteetan. •

Desorekak

Antton Izagirre

Aste honetako Pobreziaren Aurka-ko Nazioarteko Egunean gogora-razi digute gure Europa aberatse-an ia populazioaren laurdena, ehun eta hogeita bost milioi biztanle in-guru, pobrezia egoeran bizi dela. Eta ho-rren ondoan ikusi dugu nola, Correa jau-na buru dela, sistemak bere-berea duena eginez, urtetan hainbat enpresari eta po-litiko esku-beteka lapurtzen eta aberas-ten aritu diren. Eta ondorengo albistean gure lurraldeko politikariek paparra era-kusten ikusi ditugu ekonomia haiei esker hoberantz doala aldarrikatuz.

Eta batek pentsatzen du ez dela posible entzuten ari dena aldi berean gertatzea, edo norbait gezurretan ari dela, edo egia izatekotan, gertatzen ari dena eskandala-garria dela.

Hori guztia gertatzen ari da nonbait demokraziaren tenplua den European, gu-re sorbaldan, etxe inguruan, eta pentsa-tzen jarriak gara ea horrek erremediorik ez duen, ea derrigor kondenatuak garen zama hori guztia patxadaz eta tenplez, asaldatu gabe jasan behar izatera.

Komeria zera da: asaldatzen hasita ez dakigula noren aurka asaldatu, egoera horren erantzuleei izena jartzen hasita, sistema egiten dugula erantzule, Kapita-la, Troika, FMI, Munduko Bankua eta an-tzeko erakunde bihotz eta aurpegi gabe-ak; eta zaila egiten zaigula gure haserre osoa erakustea. Giza miseriak horrelako-ak dira, errazago egiten zaigu gure albo-ko oilo-lapurraren aurka oldartzea, mun-du osoan halako sarraskia eragiten ari direnen aurka elkar harturik jardutea

baino. Errazago zaigu, etsipenean, dagoe-na dagoenean onartzea, egoera aldatzeko erantzun arrakastatsuak bilatzea baino.

Ezinbestean, ez dugu beste erremedio-rik gertuena duguna aldatzen hastea bai-no. Izan ere, gertuena duguna ondo eza-gutzeaz gain, erantzule politikoak ere hortxe ditugu, bihotza ez dakit baino aurpegia jar diezaiekegu.

Edozein haurrek badaki ongi banatuz, banaketa orekatuaz, irits gaitezkeela po-brezia ezabatzeraz. Badago pobrezia eta badago zer banatua. Nola banatu ere ba-dakigu: soldata unibertsala eta pentsio duinak lirateke Euskal Herrian pobrezia ezabatzen hasteko neurri politikoa. Dirua badago, borondate politikoa ez nonbait. Badugu pobreziaren aurka nola eragin eta non oldartu. Egingo al dugu? •